

laude Sverig og Norge kom en Opfordring til den danske Regjering om at søge at fremme en overensstemmende scandinavisk Sølov, en Opfordring, som den danske Regjering selvfølgelig greb med Glæde. Der blev da i Maret 1883 nedsat en fælles scandinavisk Sølovskommission, og uagtet den først kunde begynde sine Arbejder ved Slutningen af 1883, kan jeg dog sige, at dens Arbejde allerede nu inden Udgangen af 1886 kunne betragtes som afsluttede, hvilket i Virkeligheden vil sige, at denne Kommission, naar man tager Hensyn dels til Arbejdets Omfang og Bestaafenhed og dels til de store Vanskeligheder, der altid ere forbundne med, at en Kommission fra forskellige Lande samarbejder, vist dog maa erkjendes at have tilendebragt sit Arbejde overordentlig hurtigt, et Resultat, som ogsaa kun kan siges at være naaet derved, at der er udfoldet, ja jeg tør gjerne sige, en udsædvanlig Arbejdsevne, Arbejdsflid og Interesse. — Hvad Forslagets Indhold angaar, vil det fremgaa af, hvad jeg allerede har sagt, at jeg væsentlig ikke har Noget at erindre derimod. Jeg vil paapege nogle enkelte Uoverensstemmelser mellem den ærede Forslagsstillers Forslag og hvad der navnlig fra Kommissionens Side er paatænkt, idet jeg skal forudskikke, at der er al mulig Ud-sigt til at Sagen i en meget nær Fremtid vil blive fremmet fra Regjeringens Side, fremmet paa den Maade, som naturligvis er den heldigste, nemlig at den fremtræder som et enkelt Led i en hel Sølov, som omfatter alle Sølovsforhold. Om man ikke desto mindre vilde anse det for saa paatrængende nødvendigt at give en særlig Lov om dette Punkt, at man ikke vil afvente den Tid, der vil medgaa, inden et helt fuldstændigt Sølovsforslag fremkommer, er naturligvis Noget, som jeg henstiller. Jeg vil ikke benægte, at det i og for sig kunde være ønskeligt at faae en Bestemmelse angaaende denne enkelte Sag saa hurtig som muligt, og hvis man vil fremdrage dette enkelte Punkt af en Sag, der som sagt kan ventes fremmet i sin Helhed inden ikke meget lang Tid, vil jeg dog gjøre opmærksom paa Uønskeligheden af, at den eventuelle lille Lov bliver affattet saaledes, at den kommer til at stemme med, hvad der kan ventes optaget i den almindelige Sølov. Thi det skulde vel dog være Meningen, at denne særlige Lov ikke skulde vedblive at bestaa ved Siden af den almindelige Sølov. Ellers er det Noget, man anser for magtpaaliggende og ønskeligt, at man samler alle Bestemmelser vedrørende en Gjenstand i en samlet Lov og ikke stykker den ud i Brudstykker. Naar man

altsaa kan imødesee en almindelig Sølov, maa det vel være ønskeligt ikke ved Siden deraf at have disse specielle Smaalove. Hvis det høie Thing vil bringe Sagen videre, vil jeg derfor anse det for ønskeligt, for meget magtpaaliggende, kan jeg gjerne sige, at Lovforslaget faar saa vidt muligt den Stikfælde, som det var paatænkt i Kommissionen at give denne enkelte Sag. Jeg har i min Haand et Afstryk af den danske Sølovs-kommissionens Forslag angaaende dette Punkt; naar jeg læser Paragrafen op, vil det ærede Thing bedst kunne overbevise sig om, i hvor høi Grad den i Indhold stemmer med den ærede Forslagsstillers Forslag. Jeg skal kun bemærke allerede her, at der er et Punkt, som den ærede Forslagsstiller har medtaget, men som ikke findes i Kommissionens Forslag; det er § 4 i hans Forslag. Til Gjengjæld findes saa et Punkt i Kommissionens Forslag, som den ærede Forslagsstiller ikke har medtaget, og hvorpaa jeg lægger den allerstørste Vægt. Den danske Kommission § 500 lød saaledes: "Efter der Sammenstød mellem tvende Skibe, er enhver af Skipperne pligtig til, forsaavidt det kan ske uden Fare for hans eget Skib, Mandskab eller Passagerer, at hde fornøden Hjælp for at frelse dem fra den Fare, der maatte være opstaaet ved Sammenstødet, samt til at opgive sit Skibs Navn, Hjemsted, Afgang- og Bestemmelsessted. Undlader han dette uden tilstrækkelig Grund, skal Sammenstødet anses at være forarsaget ved hans Skyld, medmindre Andet bevises, hvorhos han paadrager sig Straf af Fængsel eller Bøder, selv om intet Menneskeliv maatte gaa tabt." Det ærede Thing vil have bemærket, at det, som der fandtes i Kommissionens Forslag, ikke i den ærede Forslagsstillers, er den Sætning, at den Skipper, som undlader at navngive sig og sit Skib v. s. v., skal anses at være Skyld i den skete Skade ved Sammenstødet. Jeg siger, at derpaa maa der lægges den allerstørste Vægt. Den virkelige Grund til, at Skipperne, naar de seile paa hinanden, seile væk og ikke blive til Stede, er den, at de ville søge at unddrage sig Ansvar i sin Tid, det Ansvar, som de have maattet forskyldt ved Sammenstødet, og jo daarligere Samvittighed de have, og jo mere de virkelig ere Skyld i Sammenstødet, desto mere søge de at komme bort, og desto mere søge de at blive ube-kjendte, og Erfaringen viser, at det kan være meget vanskeligt, at der kan gaa Nar hen, inden det bliver muligt at komme paa Spor efter, hvad det er for en Seiler, som i Mattens Mulm og Mørke har overseilet et andet Skib. Den bedste Memme for a